

De waterdoop in de Naam van Jezus Christus

...ritueel of spiritueel?

Een theologische verkenning van de waterdoop voor zoekende gelovigen

Door: Ir L.H.Oberink, pastor van de apostolische kerk te Den Haag, juli 2010¹

Inleiding

Bijna alle Christenen zijn gedoopt met water. Velen kunnen zich van deze gebeurtenis niets meer herinneren, omdat hij plaatsvond toen ze nog een baby waren. Anderen hebben op latere leeftijd een bewuste keuze gemaakt voor de doop. Bijna allemaal beschouwen ze de doop als iets moois en waardevols. In de meeste gevallen zal deze doop zijn geweest “in de Naam van de Vader, en van de Zoon, en van de Heilige Geest”, in de vorm van een onderdompeling of een besprenkeling.

In de meeste kerken is het de gangbare opvatting dat de waterdoop een “uiterlijk teken is van een innerlijke verandering”. Het dopen geeft extra ‘kleur’ aan het Christelijke leven, als een symbool van de bekering tot Jezus Christus.

Klopt deze visie? Is de waterdoop inderdaad slechts een symbolische handeling? Waarom moeten we ons dan eigenlijk laten dopen? Wat zegt de Bijbel precies over de doop? In welke naam moeten we gedoopt worden?

Misschien dat u wel eens hebt stilgestaan bij deze vragen, maar mogelijk zijn ze ook nieuw voor u. Ik wil in deze folder graag samen met u een korte reis door de Bijbel maken om vast te stellen wat de werkelijke oorsprong, functie en vorm is van de Christelijke waterdoop.

De conclusies zullen u wellicht verrassen, omdat ze misschien niet overeen komen met wat u bekend is over de doop. De Bijbel moedigt ons echter aan om alles te onderzoeken: “Beproeft alle dingen: behoud het goede” (1 Thes 5:21). Uiteindelijk is de Bijbel de ultieme bron van waarheid (2 Tim 3:16), en we dienen onze opvattingen te toetsen aan de Bijbel. Bij dit onderzoek houden we ons daarbij aan de regels voor goede Bijbeluitleg, zoals het rekening houden met de context, en het uitgangspunt dat waarheid altijd wordt bevestigd door een veelvoud aan getuigen (Bijbelverzen ondersteunen elkaar, zie ook: Matt 18:16, Jes 34:16).

In dit artikel zijn alle verzen overgenomen uit de Statenvertaling (SV), tenzij expliciet anders vermeld.

¹ De auteur kan benaderd worden voor vragen en opmerkingen via: apostolischekerk@hotmail.com

De rol van water

Het is algemeen bekend dat de aanwezigheid van water een voorwaarde is voor het bestaan van leven. Water heeft vele unieke eigenschappen. De mens bestaat voor meer dan 70% uit water. In de Bijbel zien we dat water betrokken is bij essentiële gebeurtenissen zoals de schepping en de exodus. In de Bijbel is water gekoppeld aan de aanwezigheid van de Geest van God. Een aantal voorbeelden maken dit duidelijk.

Water en Geest bij de schepping van de aarde:

(Gen 1:2) De aarde nu was woest en ledig, en duisternis was op den afgrond; en de Geest Gods zweefde op de wateren.

God was aanwezig bij het water. God maakte de aarde vervolgens bewoonbaar door de wateren te scheiden, en droog land te laten ontstaan. De aarde wordt in overdrachtelijke zin “geboren” uit water. Op vele plaatsen in de Bijbel zien we dat water staat voor een spirituele vernieuwing, zoals in het visioen van Ezechiël over het water dat uit de tempel stroomt (Eze 47:1-12).

In de tijd van Noah reinigt God de gehele aarde met behulp van water. De mens had een punt bereikt waarop zijn slechtheid niet langer te verdragen was. God besloot daarop alle vlees te verdelgen met water, maar Noah (die rechtvaardig was) kreeg genade van God. Hij en zijn gezin werden behouden door de ark in het water. De apostel Petrus getuigt hiervan en verbindt de ark met de waterdoop:

*(1Pet 3:20) Die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte, in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd; waarin weinige (dat is acht) zielen behouden werden door het water. (1Pet 3:21) **Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die een aflegging is der vuiligheid des lichaams, maar die een vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus***

Een goed geweten tot God wordt volgens de apostel Petrus verkregen met de doop. De doop redt door water, net als in de tijd van Noah.

Andere voorbeelden waarin water een regenerende rol speelt is de oversteek van de Jordaan in de tijd van Jozua:

(Jozua 4:22) Zo zult gij het uw kinderen te kennen geven, zeggende: Op het droge is Israël door deze Jordaan gegaan

De Syrische generaal Naäman werd door zijn bad in de rivier genezen, op orders van Eliza (2 Ko 5). Naäman heeft, zo lezen we, problemen met de woorden van Eliza om in het water te gaan, omdat hij meteen een wonderlijke genezing verwacht de profeet. De waterdoop is voor velen een struikelblok, omdat de mens wel graag de vruchten ontvangt, maar meestal niet bereid is om Gods instructies op te volgen.

Het verbond met Abraham

Na de tijd van Noah roept God een man genaamd Abraham, en sluit met hem een verbond. Dit verbond wordt bekrachtigd met de besnijdenis van elke mannelijke nakomeling. God maakt duidelijk dat dit verbond van de besnijdenis een eeuwig durend verbond zal zijn (Gen 7:7). God belooft aan Abraham dat zijn kinderen zo talrijk zullen zijn als de sterren aan de hemel.

In het Nieuwe Testament lezen we in de Galatenbrief hoe het verbond van Abraham nog steeds geldig is. Het is nu, met de dood en opstanding van Jezus Christus, een verbond van geloof geworden. De apostel Paulus legt uit dat we deel kunnen hebben aan het verbond van Abraham door geloof en doop in Jezus Christus:

*(Gal 3:26) Want gij zijt allen kinderen Gods door het geloof in Christus Jezus. (Gal 3:27) **Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.** (Gal 3:28) Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt één in Christus Jezus. (Gal 3:29) **En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofenis erfgenamen.***

De waterdooop in Christus vervangt de besnijdenis in het verbond van Abraham. Een bevestiging hiervan vinden we in de Kolossenzenbrief van Paulus, waar hij de waterdooop vergelijkt met een geestelijk 'operatie', een besnijdenis zonder handen:

(Kol 2:11) In Welken gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus. (Col 2:12) Zijnde met Hem begraven in den doop, in welken gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft.

De besnijdenis van Abraham verwijdert slechts de voorhuid van de zondaar, maar door de waterdooop wordt het hele lichaam van zonde afgelegd. In de doop ontvangt de gelovige het nieuwe lichaam van Jezus Christus voor de dag der opstanding. Alleen met dit begrip van de doop kunnen we verzen als Efe 4:22-24 en 1 Kor 15:39-50, die getuigen van het afleggen van Adam en het aantrekken van Christus, goed begrijpen:

(Efe 4:22) Te weten dat gij zoudt afleggen, aangaande de vorige wandeling, den ouden mens, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding;(Eph 4:23) En dat gij zoudt vernieuwd worden in den geest uws gemoeds, (Eph 4:24) En den nieuwen mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid.

De nieuwe geboorte

De Bijbel zegt dat alle mensen zondaren zijn, en dat allen vergeving nodig hebben (Rom 3:13). Het goede nieuws van het evangelie is dat Jezus Christus, de Zoon van God, door Zijn dood en opstanding de prijs voor onze zonden heeft betaald. Door geloof in Hem is vergeving beschikbaar.

In het OT spreekt de profeet Ezechiël al van een fundamentele verandering in de mens als voorwaarde voor een verzoening met God:

(Ezek 36:25) Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinigheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen. (Ezek 36:26) En Ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwen geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vleses hart geven.

De apostel Paulus schrijft over de geestelijke betekenis van de tocht door het water van de Rode Zee:

(1Kor 10:1) En ik wil niet, broeders, dat gij onwetende zijt, dat onze vaders allen onder de wolk waren, en allen door de zee doorgedaan zijn; (1Kor 10:2) En allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee

In de Schelfzee werd het leger van Faraó verdrongen, terwijl de Geest van God de Israëlieten naar de oever leidde. Het volk van Israel had haar uittocht uit Egypte, uit het land van de zonden. De

waterdoop is de plek waar zonden worden ‘verzwolgen’, en de eerste stap wordt gezet in het nieuwe leven, weg uit Egypte. De profeet Micha getuigt van het feit dat onze zonden in het water worden teniet gedaan:

(Mic 7:19) Hij zal Zich onzer weder ontfermen; Hij zal onze ongerechtigheden dempen; ja, Gij zult al hun zonden in de diepten der zee werpen.

De woorden van deze profeten worden bevestigd door Jezus Christus als Hij tegen de Schriftgeleerde Nicodemus de noodzaak van de nieuwe geboorte verklaart:

*(Joh 3:3) Jezus antwoordde en zeide tot hem: Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: **Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.** (Joh 3:4) Nicodémus zeide tot Hem: Hoe kan een mens geboren worden, nu oud zijnde? Kan hij ook andermaal in zijner moeders buik ingaan, en geboren worden? (Joh 3:5) Jezus antwoordde: **Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: Zo iemand niet geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.***

Nicodemus uit zijn geloof in de waarachtigheid van Jezus’ wonderen en noemt Hem een man van God. Maar Jezus is niet onder de indruk. Geloof in Hem moet leiden tot de nieuwe geboorte, waarbij de mens een nieuwe schepping wordt in Christus Jezus (2 Kor 5:17). Deze nieuwe geboorte (of letterlijk vertaald: *geboorte van boven*) gaat door water en Geest. De eerste stap is geboren te worden van Christus in het water.

Gedoopt in de dood van Christus

Voordat iemand opnieuw geboren kan worden moet zijn oude ‘ik’ eerst sterven. In de Bijbel kennen we de verwijzing naar de nieuwe wijn, die niet in oude wijnzakken kan worden gedaan (Matt 9:17). Jezus gebruikt ook het voorbeeld van een zaadje dat eerst moet doodgaan voordat het gaat kiemen (Joh 12:24). Ook in de biologie is het een bekend verschijnsel dat het oude omhulsel eerst moet verdwijnen voordat nieuw leven tevoorschijn kan komen.

De apostel Paulus schrijft dat de waterdoop de plek is waar ons oude leven, ons lichaam van zonde, sterft aan het kruis met Christus:

(Rom 6:3) Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? (Rom 6:4) Wij zijn dan met Hem begraven, door den doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.

De doop is dus de begrafenis van de oude mens in het water, en vindt plaats in de Naam van Jezus Christus. Pas na de begrafenis kunnen we ook deelnemen aan de opstanding met Christus:

(Rom 6:5) Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking Zijns doods, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking Zijner opstanding; (Rom 6:6) Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen.

Het oude lichaam van zonde is pas teniet gedaan op het moment dat we in geloof de waterdoop hebben ondergaan. Een begrafenis behoeft een graf. In de doop dient het gehele lichaam ondergedompeld te worden, aangezien niet slechts een deel van het lichaam wordt begraven.

Het woord doop komt van het Griekse *baptimos*, wat “onderdompeling” betekent. Een onderdompeling is voor het gehele lichaam, en niet alleen het hoofd. We weten dat Johannes, en ook Jezus en de apostelen, de mensen bij de doop geheel onderdompelden met water (Matt 3:16, Hand 8:36-39).

Hoe doopten de apostelen?

In het moderne Christendom komen mensen vaak op de volgende manier tot bekering: Het offer van Jezus Christus aan het kruis wordt gepredikt, en dan wordt gevraagd om 'Jezus in je hart te aanvaarden'. Meestal wordt er een kort gebed opgezegd, waarna de bekeerlingen wordt verteld dat ze "gered zijn". Soms wordt in een later stadium een doopceremonie gehouden, die het nieuwe leven in Christus symboliseert.

Maar kunnen we deze vorm van bekering ook terugvinden in de Bijbel? Laten we onderzoeken hoe de apostelen het evangelie van Jezus Christus predikten, en welke rol daarin was gereserveerd voor de waterdoop.

Na de opstanding verscheen Jezus volgens de Bijbel gedurende 40 dagen aan de kleine groep apostelen en discipelen. Jezus draagt hen daarbij op te wachten totdat ze de Heilige Geest ontvangen, die hen de kracht zal geven om het evangelie te brengen. Zonder de Heilige Geest waren de apostelen niet in staat de overweldigende gebeurtenissen van Jezus' dood, begrafenis en opstanding te verwerken en om te zetten in daden.

Op de vijftigste dag na de opstanding zijn de gelovigen, zo'n 120 man, samen in een huis in Jeruzalem, en valt de Heilige Geest op hen. Er is sprake van "een ruisende wind" en "tongen van vuur" op hen, en de gelovigen spreken in allerlei talen. De apostelen worden uitgelachen door sommigen, maar Petrus staat op en spreekt in de Heilige Geest. Hij predikt Christus als de verrezen Heer, en overtuigt zijn toehoorders van hun zonden. Op dat moment worden de mensen in hun hart geraakt, en vragen: wat moeten we doen?

Petrus antwoordt hen luid en duidelijk:

*(Hand 2:38) En Petrus zeide tot hen: **Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.***

Hier maakt de Geest duidelijk wat van de gelovigen wordt verwacht. Handelingen 2:38 is de nieuwe geboorte van Joh 3:3-5 in een notendop. Aan het einde van het boek van Lukas geeft Jezus de opdracht tot de wereldwijde prediking van het evangelie:

(Lukas 24:46) En zeide tot hen: Alzo is er geschreven, en alzo moest de Christus lijden, en van de doden opstaan ten derden dage. (Lukas 24:47) En in Zijn Naam gepredikt worden bekering en vergeving der zonden, onder alle volken, beginnende van Jeruzalem. (Lukas 24:48) En gij zijt getuigen van deze dingen. (Lukas 24:49) En ziet, Ik zende de belofte Mijns Vaders op u; maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte.

Petrus vervult deze woorden in zijn toespraak. De waterdoop is daarom geen ritueel, maar spiritueel, want het is bedoeld voor de vergeving van zonden! Elders in de Bijbel vinden we hiervan duidelijk een bevestiging: de doop is geen symbool, maar de plek waar onze zonden worden vergeven.

*(Titus 3:5) Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het **bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes** (Titus 3:6) Denwelken Hij over ons rijkelijk heeft uitgoten **door Jezus Christus, onzen Zaligmaker***

De nieuwe geboorte is dus van "water en Geest" en "door Jezus Christus". Indien Handelingen 2:38 de enige tekst zou zijn geweest die getuigt van de doop in de Naam van Jezus Christus, zouden we reden hebben dit naast ons neer te leggen. De Bijbel zegt immers dat twee of drie getuigen nodig zijn voor het vaststellen van de waarheid:

(2Kor 13:1) (...) in den mond van twee of drie getuigen zal alle woord bestaan.

(Deut 17:6) Op den mond van twee getuigen, of drie getuigen, zal hij gedood worden, die sterven zal; op den mond van een enigen getuige zal hij niet gedood worden.

Indien we meerdere getuigen in de Bijbeltekst vinden van de doop in de Naam van Jezus Christus, kunnen we concluderen dat dit de correcte manier is om te dopen. Inderdaad vinden we deze getuigen:

1. De apostel Philippus evangeliseert in Samaria, en doopt daar allen die tot het geloof zijn gekomen:

(Hand 8:12) Maar toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en van den **Naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beiden, mannen en vrouwen.**

...

(Hand 8:15) Dewelken, afgekomen zijnde, baden voor hen, dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten. (Hand 8:16) Want Hij was nog op niemand van hen gevallen, **maar zij waren alleenlijk gedoopt in den Naam van den Heere Jezus.**

2. De apostel Petrus ontvangt de openbaring dat Jezus ook tot de heidenen verlossing zal brengen. Hij gaat vervuld van de Heilige Geest naar het huis van de Romeinse centurion (legerofficier) Cornelius, waar hij het evangelie verkondigt:

(Hand 10:43) Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk, die in Hem gelooft, **vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam.**

(Hand 10:44) Als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden.

...

(Hand 10:47) Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke den Heiligen Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij? (Hand 10:48) **En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in den Naam des Heeren².** Toen baden zij hem, dat hij enige dagen bij hen wilde blijven.

3. De apostel Paulus, die enkele Christenen aantrof in Efeze, ontdekte dat ze weliswaar in Christus geloofden³, maar nog niet de Heilige Geest hadden ontvangen. De reden blijkt al snel:

(Hand 19:2) Zeide hij tot hen: Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen, als gij geloofd hebt? En zij zeiden tot hem: Wij hebben zelfs niet gehoord, of er een Heiligen Geest is. (Hand 19:3) En hij zeide tot hen: **Waarin zijt gij dan gedoopt?** En zij zeiden: In den doop van Johannes. (Hand 19:4) Maar Paulus zeide: Johannes heeft wel gedoopt den doop der bekering, zeggende tot het volk, dat zij geloven zouden in Dengene, Die na hem kwam, dat is, in Christus Jezus. (Hand 19:5) **En die hem hoorden werden gedoopt in den Naam van den Heere Jezus.** (Hand 19:6) En als Paulus hun de handen opgelegd had, kwam de Heilige Geest op hen; en zij spraken met vreemde talen, en profeteerden.

4. De vierde getuige in het boek van Handelingen betreft de waterdoop van de apostel Paulus zelf, en vinden we terug in vers 22:16:

² De modern vertalingen, gebaseerd op de Alexandrijnse tekst, hebben: *In de naam van Jezus Christus*

³ Zie ook Handelingen hst. 18:24-28. De bekeerde Jood Apollos uit Efeze kende ook alleen de doop van Johannes, maar geloofde net als deze broeders in Jezus als de Christus. Zij werden toch opnieuw gedoopt in hst.19

(Hand 22:16) En nu, wat vertoeft gij? Sta op, en laat u dopen, en uw zonden afwassen, aanroepende den Naam des Heeren.

We lezen in deze verzen een consequente bevestiging van de doop in de Naam van Jezus. Daarnaast wordt de waterdoop steeds verbonden met de vergeving van zonden.

De gangbare gedachte, dat onze zonden 'verdwenen' zijn als we ooit een geloof in Jezus Christus hebben beleden, heeft geen directe Bijbelse basis. Nergens in de Bijbel gaan de apostelen rond met een zondaarsgebed. Nergens prediken zijn de ontvangst van Jezus "in je hart". **Geloof is een voorwaarde voor redding, maar na geloof komt de wedergeboorte.** In deze voorbeelden uit het boek van Handelingen komt een vast plan naar voren: bekering, waterdoop in Jezus Naam, en invulling met de Heilige Geest. Dit is het Bijbelse plan van verlossing.

(Heb 10:22) Zo laat ons toegaan met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, onze harten gereinigd zijnde van het kwaad geweten, en het lichaam gewassen zijnde met rein water.

Waarom bevat Matt 28:19 een andere doopformule ?

De vraag die men nu zou kunnen stellen is: hoe zit het dan met Mattheus 28:19? Dit vers zegt toch dat we in de Naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest gedoopt moeten worden?

Wat meteen opvalt is dat Matt 28:19 geheel alleen staat, dit in tegenstelling tot de vele getuigen van de doop in de Naam van Jezus. Op geen enkele andere plaats spreekt de Bijbel over een doop "in de Naam van Vader, Zoon en Heilige Geest". Indien Matt 28:19 de correctie wijze van dopen zou bevatten, dan verwachten we naar goed Bijbels gebruik ondersteuning vanuit andere Schriftplaatsen.

Daarnaast zou te verwachten zijn geweest dat de apostelen, (die werden geïnstrueerd door de Geest van God), ook in deze drie titels doopten. Ze doopten echter uitsluitend in de Naam van Jezus. Dit gegeven moet ons stof tot nadenken geven. Waren de apostelen bekend geweest met de drievoudige doopformule, dan hadden ze niet slechts "in de Naam van Jezus Christus" gedoopt.

Nogal wat officiële bronnen, Bijbelhandboeken en gerenommeerde Bijbelonderzoekers menen dat er reden is om aan de vorm van Matt 28:19 als enige standaard te twijfelen. Er bestaat bewijs dat een oudere tekstuele variant wellicht "in mijn naam" luidde⁴. In de Bijlage zijn hiertoe enkele citaten opgenomen.

De belangrijkste constatering echter is dat Matt 28:19 geen contradictie betreft met de waterdoop in de Naam van Jezus. Dit blijkt uit een juist begrip van wat de Naam van God vertegenwoordigt. De Naam van God staat symbool voor Zijn ondeelbare Autoriteit en Almacht.

Uit de Bijbel blijkt dat YHWH maar één Naam heeft:

(Zech 14:9) En de HEERE zal tot Koning over de ganse aarde zijn; te dien dage zal de HEERE één zijn, en Zijn Naam één.

Ook Matt 28:19 spreekt over "de Naam", in enkelvoud. In de gehele Bijbel wordt altijd volgehouden dat God één enkele, unieke Naam heeft, en nergens is sprake van drie namen of drie personen.

⁴ Eusebius van Caesarea citeert Matt 28:19 als "maak discipelen in mijn naam". De trinitarische formule komt niet voor bij de vroegste kerkvaders, tot de geschriften van Justinus de Martelaar. De vorm van de formule is volgens velen terug te voeren op de geleidelijke ontwikkeling van de drie-eenheid in de tweede en derde eeuw. Voor een uitgebreid artikel: <http://www.onenesspentecostal.com/matt2819-willis.htm>

Vrijwel alles in het NT (bidden, preken, genezen, duivels uitdrijven, de Geest ontvangen) geschiedt in de Naam van Jezus Christus. Waarom is er in de Bijbel sprake van slechts één enkele Naam voor zowel Vader, Zoon en Heilige Geest?

De reden is dat Vader, Zoon en Heilige Geest titels zijn van God, maar niet Zijn Naam. De Naam van de Vader als redder is *Yeshua*, Jezus (zie ook Jes 12:2). *Yeshua* betekent "God is mijn redder". In de doop dienen we de reddende Naam van God te gebruiken:

(Joel 2:32) En het zal geschieden, al wie den Naam des HEEREN zal aanroepen, zal behouden worden

Alle autoriteit van God is verzameld in de geopenbaarde Naam van Jezus Christus (Matt 28:18, Phil 2:9-10, Hand 4:12, Kol 3:17, Joh 5:43). Het aanroepen van de Naam van Jezus betekent dus het aanroepen van de Vader (en de Geest, want de Geest is de Vader, zie Joh 4:23-24 en Efe 4:4).

God is numeriek één, en Hij heeft slechts één Beeltenis (Kol 1:15). Indien God uit drie eeuwige en gelijke personen zou bestaan, dan zou Hij drie beeltenissen hebben, en dan worden we gedoopt in drie namen. De Bijbel heeft het echter over slechts één Naam. De Naam van Jezus overstijgt alle titels van God zoals Vader, Zoon en Heilige Geest. Jezus is de Naam boven alle Namen (Fil 2:9)

De conclusie is dat we Matt 28:19 moeten afwijzen als autoriteit voor de waterdoop. Het theologische fundament van deze eenzame getuige van de drievoudige formule is niet boven twijfel verheven. De drie titels vormen niet de geopenbaarde Naam van God, Jezus Christus.

In wie worden we dan gedoopt?

Iedereen die gedoopt wenst te worden moet zich in geloof tot de Here Jezus Christus bekeren. Daarom wordt voorafgaand aan de doop allereerst het evangelie verkondigd. Toen de apostel Paulus het evangelie predikte aan de gevangenisbewaarder (cipier) uit Handelingen 16, vroeg deze wat hij moet doen om gered te worden (vergelijk ook Hand 2:37).

*(Hand 16:30) En hen buiten gebracht hebbende, zeide hij: Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde? (Hand 16:31) En zij zeiden: **Geloof in den Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis.** (Hand 16:32) En zij spraken tot hem het woord des Heeren, en tot allen, die in zijn huis waren. (Hand 16:33) En hij nam hen tot zich in dezelve ure des nachts, **en wies hen van de striemen; en hij werd terstond gedoopt, en al de zijnen.***

Waarin geloofden zij? Het antwoord is kort: in Jezus Christus, de Heer. Nergens staat dat zij tot een geloof kwamen in een drie-eenheid van personen of in een aparte god, of een profeet. We lezen dat er sprake was van grote blijdschap:

(Hand 16:34) (...) en verheugde zich, dat hij met al zijn huis aan God gelovig geworden was.

De cipier, die waarschijnlijk een heiden was, geloofde aan God omdat hij tot het geloof in Christus gekomen was. Vanuit de Bijbel begrijpen we dat als we Christus hebben aangenomen, we God onze Vader kunnen noemen:

(1 Joh 2:23) Een ieder, die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet. Wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader. (NBG51)

Als je de Zoon belijdt, belijdt je de Vader. De apostel Johannes schrijft dit ook in zijn evangelie:

(Joh 12:44) En Jezus riep, en zeide: Die in Mij gelooft, gelooft in Mij niet, maar in Dengene, Die Mij gezonden heeft. (Joh 12:45) En die Mij ziet, die ziet Dengene, Die Mij gezonden heeft.

Wie heeft Jezus gezonden? De Vader. God de Vader is dus degene in wie we geloven als we in Jezus geloven. Hoe kan dit? De traditionele kerkleer verkondigt dat God bestaat in drie personen, maar dit is een doctrine die 300 jaar na Christus is ontwikkeld op basis van Griekse filosofie. De drie-eenheid is geen Bijbelse doctrine, maar afkomstig van kerkelijke dogma's uit de derde en vierde eeuw⁵.

God is numeriek 1, en de Bijbel getuigt hiervan (Deut 6:4, Deut 32:39, Jes 43:10-12, Jes 44:6,24, Neh 9:6, Mal 2:10, Markus 12:29-32). Als we Christus willen begrijpen is het goed om Bijbelse taal te gebruiken. De apostelen leerden dat Jezus **God is geopenbaard in het vlees** (1 Tim 3:16), en dat **Hij het Woord van God is dat vlees is geworden** (Joh 1:14).

Indien we deze twee verzen combineren, dan begrijpen we dat de Vader een lichaam heeft gevormd van Zijn Woord, en dat Hij in dat lichaam is. Dit is wat de apostel Paulus bevestigt in zijn brieven:

*(2Cor 5:19) **Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd.***

*(Col 2:9) **Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk***

De volheid van God is in Christus. Jezus bevestigt dit nogmaals Zelf wanneer Hij de sceptische apostelen laat weten dat de Vader niet buiten Hem is, maar in Hem. Jezus is de onzichtbare Vader in zichtbaar vlees en bloed:

*(Joh 14:9) Jezus zeide tot hem: Ben Ik zo langen tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus? **Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien; en hoe zegt gij: Toon ons den Vader? (Joh 14:10) Geloof gij niet, dat Ik in den Vader ben, en de Vader in Mij is? De woorden, die Ik tot ulieden spreek, spreek Ik van Mijzelf niet, maar de Vader, Die in Mij blijft, Dezelve doet de werken. (Joh 14:11) Geloof Mij, dat Ik in den Vader ben en de Vader in Mij is; en indien niet, zo gelooft Mij om de werken zelve.***

Daarom zegt de apostel Paulus dat Jezus, de God-Man, de Beeltenis is van de Vader:

*(Kol 1:15) **Dewelke het Beeld is des onzienlijken Gods, de Eerstgeborene aller kreaturen***

Het lichaam van Christus komt voor ons beschikbaar in de waterdoop. In het water hebben we een ontmoeting met het bloed van Christus (1 Joh 5:6,8). Het lichaam van Christus is als een onbevlekt en onschuldig Lam, dat ons zondige lichaam bedekt (Rom 13:14). Immers, nieuwe wijn kan niet verblijven in oude wijnzakken, en we kunnen de Heilige Geest niet ontvangen in een onreine tempel (Matt 9:17, 1 Kor 6:19). We hebben het nieuwe lichaam van Christus nodig om de Geest te kunnen ontvangen (Phil 3:20-21).

Het lichaam van Christus is geen corrupt menselijk lichaam, maar een tabernakel dat niet van deze wereld is (Heb 9:11). De mens moet zijn aardse, vergankelijke lichaam inruilen voor het hemelse, onvergankelijke lichaam van Christus (2 Kor 5:2, 1 Kor 15:47, Phil 3:20-21, 1 Pe 1:23). Deze verandering vindt alleen plaats in de waterdoop in de Naam van Jezus Christus.

Het lichaam van Christus is het lichaam van God (Hand 20:28), en is in Maria ontvangen door de Heilige Geest (Lukas 1:35, Matt 1:20-21). Dit betekent dat de Heilige Geest de Vader is van Christus, en niet Jozef. Het lichaam van Christus is het brood uit de hemel (Joh 6:51), en is niet van het stof, maar van de hemel (Joh 8:23).

⁵ Voor een uitleg over de historie van de drie-eenheid, zie www.apostoliskekerk.org/artikelen

Adam was door God uit het stof geschapen als een levende ziel (Gen 2:7), maar Jezus is niet van het stof, maar van het Woord. Hij is de Zoon van God, niet de aardse zoon van Maria en Jozef. (Joh 1:13-14). God hoeft niet gebruik te maken van geschapen aardse materiaal, Hij heeft genoeg aan Zijn eigen Woord. En dit Woord is vlees geworden (Joh 1:14).

We kunnen het verschil tussen Adam (de oude mens) en Christus (de nieuwe Mens) begrijpen als we beseffen dat het lichaam van de oude mens teruggaat naar waarvan het gekomen is (het stof), maar dat het lichaam van Christus ook daarheen is gegaan waarvan het afkomstig is (de hemel). Het verschil tussen het aardse lichaam van stof en het hemelse lichaam van Christus beschrijft de apostel Paulus uitvoerig in 1 Kor 15:35-58.

Jezus is de eniggeboren Zoon van God, de enige met "het DNA" (*Gr: monogenes*) van de Vader. Christus heeft geen dubbele natuur van zondig mens en Heilige God, zoals de kerkvaders schreven in de vijfde eeuw⁶, maar is YHWH geopenbaard in een lichaam van hemels vlees en bloed. Hij heeft slecht één natuur, die van de hemel (2Pe 1:4).

De hemelse God-man Jezus Christus was zonder zonden (1 Tim 2:5). Hij kan onze zonden afdekken met zijn onvergankelijke lichaam (Joh 3:3-5), want (menselijk) vlees en bloed kan het koninkrijk niet beërven (1 Kor 15:45-50). Jezus kan ons redden omdat Hij compleet God is (Kol 2:9), en niet slechts een door God bewoond of geadopteerd mens.

Jezus is waarlijk God geopenbaard in een lichaam van echt vlees en bloed, geboren van het Woord van God. Het lichaam van Christus heeft echter geen biologische relatie met ons lichaam van stof (Joh 8:23), en is daarom een rein offer voor onze zonden. De schrijver van het boek van Hebreërs getuigt hiervan duidelijk:

(Heb 7:26) Want zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en hoger dan de hemelen geworden

Moet ik opnieuw worden gedoopt?

We hebben in dit artikel de Bijbel laten spreken. Christus, de Zoon van God, God geopenbaard in vlees en bloed, is het middelpunt van het leven van de Christen. Hij is de openbaring van de Geest en de Vader. Over Zijn Naam is de Bijbel kristalhelder: het is de hoogste Naam, de Naam van de hoogste waarde en autoriteit:

(Kol 3:17) En al wat gij doet met woorden of met werken, doet het alles in den Naam van den Heere Jezus, dankende God en den Vader door Hem.

(Fil 2:9) Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is.

(Hand 4:12) En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.

Het gebruik van de Naam van Jezus is geen magische truc, en moet niet aangewend worden voor ijdele doeleinden. De zonen van Sceva trachten de Naam van Jezus te gebruiken voor hun eigen

⁶ Tijdens het concilie van Chalcedonium, in 451 AD, werd besloten dat Christus zowel een menselijke natuur als een goddelijke natuur heeft, maar wel 1 persoon is. Later is daar ook een gedeelde wil bijgekomen. Deze on-Bijbelse Christologie leunt zwaar op de drie-eenheid. Zie de website voor een verhandeling over het lichaam van Christus: www.apostolischekerk.info/artikelen ("Het Woord is vlees geworden")

motieven, en faalden⁷. Het aanroepen van de Naam van Jezus als “formule” of “mantra” zal geen effect hebben. Alleen door het geloof in de Naam van Jezus Christus als drager van alle hemelse en aardse autoriteit kunnen we iets bereiken. De Naam van Jezus heeft kracht omdat Hij kracht heeft, niet omdat wij kracht hebben!

Om het belang van de Naam van Jezus aan te geven, kunnen we het volgende overzicht uit de Bijbeltekst samenstellen:

Bijbelse Handeling	In de Naam van:
Het genezen van ziekten	Jezus (Mark 16:17, Hand 3:6)
Het uitdrijven van geesten	Jezus (Mark 16:17, Luk 10:17, Hand 16:19)
Het verrijzen van doden	Jezus (Joh 5:25, Joh 6:44-45, Rom 6:4)
Het bidden tot God	Jezus (Joh 14:13, Joh 16:23, 26)
Het ontvangen van de Heilige Geest	Jezus (Joh 14:26, Mat 18:20)
Geloven	Jezus (Joh 1:12, 1 Joh 5:13)
Waterdoop	Jezus (Hand 2:38, 8:16, 10:48, 19:5)

Iedereen die gelooft moet gedoopt worden in Jezus voor de vergeving van zijn zonden. De apostelen maakten hierop geen uitzondering. Geloof in Jezus Christus leidt tot gehoorzaamheid aan de doop in Zijn Naam. De Bijbelse doop is de doop in vol water in de Naam van Jezus Christus.

Indien u niet in deze Naam bent gedoopt, is het goed stil te staan bij de informatie in deze Bijbelstudie. Indien God tot uw hart gesproken heeft, is het goed u te laten dopen in de Naam boven alle Namen, de Naam van onze Heer Jezus Christus, voor de vergeving van uw zonden. U wordt dan eigenlijk niet opnieuw gedoopt, maar waarlijk gedoopt, niet symbolisch, maar met het hemelse lichaam van Christus.

(Joh 16:23) En in dien dag zult gij Mij niets vragen. Voorwaar, voorwaar Ik zeg u: Al wat gij den Vader zult bidden in Mijn Naam, dat zal Hij u geven. (John 16:24) Tot nog toe hebt gij niet gebeden in Mijn Naam; bidt, en gij zult ontvangen, opdat uw blijdschap vervuld zij.

(1Kor 6:11) (...) maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd, in den Naam van den Heere Jezus, en door den Geest onzes Gods

*(Joh 14:14) **Zo gij iets begeren zult in Mijn Naam, Ik zal het doen.** (John 14:15) Indien gij Mij liefhebt, **zo bewaart Mijn geboden.** (John 14:16) En Ik zal den Vader bidden, **en Hij zal u een anderen Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid;** (John 14:17) **Namelijk den Geest der waarheid, Welken de wereld niet kan ontvangen; want zij ziet Hem niet, en kent Hem niet; maar gij kent Hem; want Hij blijft bij ulieden, en zal in u zijn.***

*(Hand 2:38) En Petrus zeide tot hen: **Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.***

Amen.

⁷ Zie ook Handelingen 19:13-20

Ik kan me voorstellen dat u naar aanleiding van deze studie vragen heeft. Ik (apostolisch pastor Lars Oberink) ben graag bereid uw vragen te beantwoorden via email (apostolischekerkerk@hotmail.com). Ook is er de mogelijkheid een afspraak te maken voor een Bijbelstudie in uw gemeente, en uitleg te krijgen over deze doctrine van de waterdoop en de Ene God geopenbaard in vlees. Ik wens u veel zegen toe in de Here Jezus Christus!

Lars Oberink

Bijlage: externe bewijzen voor de waterdoop voor vergeving van zonden, in de Naam van Jezus Christus.

We weten uit de Bijbeltekst dat de eerste apostelen alleen doopten in de Naam van Jezus. Ook de apostel Paulus kende slechts de doop in Jezus Christus. Uit een analyse van de beschikbare buiten-Bijbelse bronnen, zal blijken dat de apostolische visie op de waterdoop dezelfde is als die van de vroege kerk van de eerste en tweede eeuw.

Zonder uitzondering bevestigen de kerkvaders uit de eerste en tweede eeuw: I Clement, Iraeneus van Lyon, Clement van Alexandrië, Justinius de Martelaar, Tertullianus en Origen dat de waterdoop is voor vergeving van zonden. Onderstaande teksten zijn overgenomen uit diverse (Engelstalige) handboeken.

Epistle of Barnabas Barnabas (ca. 150 AD):

“receive that baptism which leads to the remission of sins”

“Blessed are they who, placing their trust in the cross, have gone down into the water; for, says He, they shall receive their reward in due time”

“meaneth,1604 that we indeed descend into the water full of sins and defilement, but come up, bearing fruit in our heart, having the fear [of God] and trust in Jesus in our spirit”

Iraeneus van Lyon (ca. 170 AD) in “Adversus Haereses”:

“that this class of men have been instigated by Satan to a denial of that baptism which is regeneration to God, and thus to a renunciation of the whole [Christian] Faith”

““What shall we do then?” Peter says to them, “Repent, and be baptized everyone of you in the name of Jesus for the remission of sins, and ye shall receive the gift of the Holy Ghost.”

“but he also bare witness to them that Jesus Christ was the Son of God, the Judge of quick and dead, into whom he did also command them to be baptized for the remission of sins; and not this alone, but he witnessed that Jesus was Himself the Son of God, who also, having been anointed with the Holy Spirit, is called Jesus Christ”

“Know ye not, that so many of us as were baptized in Christ Jesus were baptized in His death? that like as Christ rose from the dead, so should we also walk in newness of life.”

Justinius de Martelaar (150 AD) spreekt over de doop als geboren van water, en noodzakelijk voor vergeving van zonden, maar hij is vaag over de formule.

Origen (220 AD) is duidelijk over de noodzaak van de waterdoop. Deze is voor vergeving van zonden, is een besnijdenis, een begrafenis en nieuwe geboorte:

“Those of us who have received the grace of baptism in the name of Christ are “washed,” those who have been taken up into Christ by baptism have been taken up into His death and have been buried with Him, and will rise with Him.”

Luther over de noodzaak van de doop:

Like Paul, Martin Luther in his Small Catechism saw no conflict between his teaching of salvation by grace through faith and water baptism for the forgiveness of sins. In the catechism, the great reformer answers the question "What is baptism?" with "Baptism is not simple water only, but it is water used by God's command and connected with God's word." To the question "What does baptism give or profit?" he answers, "It works forgiveness of sins, delivers from death and the devil, and gives eternal salvation to all who believe, as the words and promise of God declare" (Dr. Martin Luther's Small Catechism, 1529 AD, Milwaukee, WI: Northwestern Publishing House, 16).

We weten dat vanaf Tertullianus (200 AD) de vroege kerk haar doop aanpaste naar "in de Naam van de Vader, Zoon en Heilige Geest" onder invloed van de zich ontwikkelende drie-eenheid. Verschillende bronnen plaatsen vraagtekens bij de doctrine van de doop in de drie-eenheid, en verklaren deze als een latere traditie. In het volgende stuk is een uitgebreid overzicht van deze bronnen opgenomen.

Verschillende academische en historische bronnen over de waterdoop:

The Encyclopedia of Religion and Ethics:

As to Matthew 28:19, it says: It is the central piece of evidence for the traditional (Trinitarian) view. If it were undisputed, this would, of course, be decisive, but its trustworthiness is impugned on grounds of textual criticism, literary criticism and historical criticism. The same Encyclopedia further states that: "The obvious explanation of the silence of the New Testament on the triune name, and the use of another (JESUS NAME) formula in Acts and Paul, is that this other formula was the earlier, and the triune formula is a later addition."

Edmund Schlink, The Doctrine of Baptism, page 28:

"The baptismal command in its Matthew 28:19 form can not be the historical origin of Christian baptism. At the very least, it must be assumed that the text has been transmitted in a form expanded by the [Catholic] church."

The Tyndale New Testament Commentaries, I, 275:

"It is often affirmed that the words in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost are not the ipsissima verba [exact words] of Jesus, but...a later liturgical addition."

Wilhelm Bousset, Kyrios Christianity, page 295:

"The testimony for the wide distribution of the simple baptismal formula [in the Name of Jesus] down into the second century is so overwhelming that even in Matthew 28:19, the Trinitarian formula was later inserted."

The Catholic Encyclopedia, II, page 263:

"The baptismal formula was changed from the name of Jesus Christ to the words Father, Son, and Holy Spirit by the Catholic Church in the second century."

Hastings Dictionary of the Bible 1963, page 1015:

"The Trinity.-...is not demonstrable by logic or by Scriptural proofs,...The term Trias was first used by Theophilus of Antioch (c AD 180),...(The term Trinity) not found in Scripture..." "The chief Trinitarian

text in the NT is the baptismal formula in Mt 28:19...This late post-resurrection saying, not found in any other Gospel or anywhere else in the NT, has been viewed by some scholars as an interpolation into Matthew. It has also been pointed out that the idea of making disciples is continued in teaching them, so that the intervening reference to baptism with its Trinitarian formula was perhaps a later insertion into the saying. Finally, Eusebius's form of the (ancient) text ("in my name" rather than in the name of the Trinity) has had certain advocates. (Although the Trinitarian formula is now found in the modern-day book of Matthew), this does not guarantee its source in the historical teaching of Jesus. It is doubtless better to view the (Trinitarian) formula as derived from early (Catholic) Christian, perhaps Syrian or Palestinian, baptismal usage (cf Didache 7:1-4), and as a brief summary of the (Catholic) Church's teaching about God, Christ, and the Spirit..."

The Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge:

"Jesus, however, cannot have given His disciples this Trinitarian order of baptism after His resurrection; for the New Testament knows only one baptism in the name of Jesus (Acts 2:38; 8:16; 10:43; 19:5; Gal. 3:27; Rom. 6:3; 1 Cor. 1:13-15), which still occurs even in the second and third centuries, while the Trinitarian formula occurs only in Matt. 28:19, and then only again (in the Didache 7:1 and Justin, Apol. 1:61...Finally, the distinctly liturgical character of the formula...is strange; it was not the way of Jesus to make such formulas... the formal authenticity of Matt. 28:19 must be disputed..." page 435.

The Jerusalem Bible, a scholarly Catholic work, states:

"It may be that this formula, (Triune Matthew 28:19) so far as the fullness of its expression is concerned, is a reflection of the (Man-made) liturgical usage established later in the primitive (Catholic) community. It will be remembered that Acts speaks of baptizing "in the name of Jesus,"..."

The International Standard Bible Encyclopedia, Vol. 4, page 2637, Under "Baptism," says:

"Matthew 28:19 in particular only canonizes a later ecclesiastical situation, that its universalism is contrary to the facts of early Christian history, and its Trinitarian formula (is) foreign to the mouth of Jesus."

New Revised Standard Version says this about Matthew 28:19:

"Modern critics claim this formula is falsely ascribed to Jesus and that it represents later (Catholic) church tradition, for nowhere in the book of Acts (or any other book of the Bible) is baptism performed with the name of the Trinity..."

James Moffett's New Testament Translation:

In a footnote on page 64 about Matthew 28:19 he makes this statement: "It may be that this (Trinitarian) formula, so far as the fullness of its expression is concerned, is a reflection of the (Catholic) liturgical usage established later in the primitive (Catholic) community, It will be remembered that Acts speaks of baptizing "in the name of Jesus, cf. Acts 1:5 +."

Tom Harpur:

Tom Harpur, former Religion Editor of the Toronto Star in his "For Christ's sake," page 103 informs us of these facts: "All but the most conservative scholars agree that at least the latter part of this

command [Triune part of Matthew 28:19] was inserted later. The [Trinitarian] formula occurs nowhere else in the New Testament, and we know from the only evidence available [the rest of the New Testament] that the earliest Church did not baptize people using these words ("in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost") baptism was "into" or "in" the name of Jesus alone. Thus it is argued that the verse originally read "baptizing them in My Name" and then was expanded [changed] to work in the [later Catholic Trinitarian] dogma. In fact, the first view put forward by German critical scholars as well as the Unitarians in the nineteenth century, was stated as the accepted position of mainline scholarship as long ago as 1919, when Peake's commentary was first published: "The Church of the first days (AD 33) did not observe this world-wide (Trinitarian) commandment, even if they knew it. The command to baptize into the threefold [Trinity] name is a late doctrinal expansion."

The Bible Commentary 1919 page 723:

Dr. Peake makes it clear that: "The command to baptize into the threefold name is a late doctrinal expansion. Instead of the words baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost we should probably read simply-"into My Name."

Theology of the New Testament:

By R. Bultmann, 1951, page 133 under Kerygma of the Hellenistic Church and the Sacraments. The historical fact that the verse Matthew 28:19 was altered is openly confessed to very plainly. "As to the rite of baptism, it was normally consummated as a bath in which the one receiving baptism completely submerged, and if possible in flowing water as the allusions of Acts 8:36, Heb. 10:22, Barn. 11:11 permit us to gather, and as Did. 7:1-3 specifically says. According to the last passage, [the apocryphal Catholic Didache] suffices in case of the need if water is three times poured [false Catholic sprinkling doctrine] on the head. The one baptizing names over the one being baptized the name of the Lord Jesus Christ," later expanded [changed] to the name of the Father, Son, and the Holy Spirit."

Doctrine and Practice in the Early Church:

By Dr. Stuart G. Hall 1992, pages 20 and 21. Professor Stuart G. Hall was the former Chair of Ecclesiastical History at King's College, London England. Dr. Hall makes the factual statement that Catholic Trinitarian Baptism was not the original form of Christian Baptism, rather the original was Jesus name baptism. "In the name of the Father and of the Son and of the Holy Spirit," although those words were not used, as they later are, as a formula. Not all baptisms fitted this rule." Dr Hall further, states: "More common and perhaps more ancient was the simple, "In the name of the Lord Jesus or, Jesus Christ." This practice was known among Marcionites and Orthodox; it is certainly the subject of controversy in Rome and Africa about 254, as the anonymous tract De rebaptismate ("On rebaptism") shows."

The Beginnings of Christianity: The Acts of the Apostles Volume 1, Prolegomena 1:

The Jewish Gentile, and Christian Backgrounds by F. J. Foakes Jackson and Kirsopp Lake 1979 version pages 335-337. "There is little doubt as to the sacramental nature of baptism by the middle of the first century in the circles represented by the Pauline Epistles, and it is indisputable in the second century. The problem is whether it can in this (Trinitarian) form be traced back to Jesus, and if not what light is thrown upon its history by the analysis of the synoptic Gospels and Acts.

According to Catholic teaching, (traditional Trinitarian) baptism was instituted by Jesus. It is easy to see how necessary this was for the belief in sacramental regeneration. Mysteries, or sacraments,

were always the institution of the Lord of the cult; by them, and by them only, were its supernatural benefits obtained by the faithful. Nevertheless, if evidence counts for anything, few points in the problem of the Gospels are so clear as the improbability of this teaching.

The reason for this assertion is the absence of any mention of Christian baptism in Mark, Q, or the third Gospel, and the suspicious nature of the account of its institution in Matthew 28:19: "Go ye into all the world, and make disciples of all Gentiles (nations), baptizing them in the name of the Father, the Son, and the Holy Spirit." It is not even certain whether this verse ought to be regarded as part of the genuine text of Matthew. No other text, indeed, is found in any extant manuscripts, in any language, but it is arguable that Justin Martyr, though he used the trine formula, did not find it in his text of the Gospels; Hermas seems to be unacquainted with it; the evidence of the Didache is ambiguous, and Eusebius habitually, though not invariably, quotes it in another form, "Go ye into all the world and make disciples of all the Gentiles in My Name."

No one acquainted with the facts of textual history and patristic evidence can doubt the tendency would have been to replace the Eusebian text (In My Name) by the ecclesiastical (Catholic Trinitarian) formula of baptism, so that transcriptional evidence" is certainly on the side of the text omitting baptism.

But it is unnecessary to discuss this point at length, because even if the ordinary (modern Trinity) text of Matthew 28:19 be sound it can not represent historical fact.

Would they have baptized, as Acts says that they did, and Paul seem to confirm the statement, in the name of the Lord Jesus if the Lord himself had commanded them to use the (Catholic Trinitarian) formula of the Church? On every point the evidence of Acts is convincing proof that the (Catholic) tradition embodied in Matthew 28:19 is a late (non-Scriptural Creed) and unhistorical.

Neither in the third gospel nor in Acts is there any reference to the (Catholic Trinitarian) Matthaean tradition, nor any mention of the institution of (Catholic Trinitarian) Christian baptism. Nevertheless, a little later in the narrative we find several references to baptism in water in the name of the Lord Jesus as part of recognized (Early) Christian practice. Thus we are faced by the problem of a Christian rite, not directly ascribed to Jesus, but assumed to be a universal (and original) practice. That it was so is confirmed by the Epistles, but the facts of importance are all contained in Acts."

Also in the same book on page 336 in the footnote number one, Professor Lake makes an astonishing discovery in the so-called Teaching or Didache. The Didache has an astonishing contradiction that is found in it. One passage refers to the necessity of baptism in the name of the Lord, which is Jesus the other famous passage teaches a Trinitarian Baptism. Lake raises the probability that the apocryphal Didache or the early Catholic Church Manual may have also been edited or changed to promote the later Trinitarian doctrine. It is a historical fact that the Catholic Church at one time baptized its converts in the name of Jesus but later changed to Trinity baptism.

"1. In the actual description of baptism in the Didache the trine (Trinity) formula is used; in the instructions for the Eucharist (communion) the condition for admission is baptism in the name of the Lord. It is obvious that in the case of an eleventh-century manuscript *the trine formula was almost certain to be inserted in the description of baptism, while the less usual formula had a chance of escaping notice when it was only used incidentally."

The Catholic University of America in Washington, D. C. 1923, New Testament Studies Number 5: The Lord's Command To Baptize An Historical Critical Investigation. By Bernard Henry Cuneo page 27. "The passages in Acts and the Letters of St. Paul. These passages seem to point to the earliest

form as baptism in the name of the Lord." Also we find. "Is it possible to reconcile these facts with the belief that Christ commanded his disciples to baptize in the trine form? Had Christ given such a command, it is urged, the Apostolic Church would have followed him, and we should have some trace of this obedience in the New Testament. No such trace can be found. The only explanation of this silence, according to the anti-traditional view, is this the short christological (Jesus Name) formula was (the) original, and the longer trine formula was a later development."

A History of The Christian Church:

1953 by Williston Walker former Professor of Ecclesiastical History at Yale University. On page 95 we see the historical facts again declared. "With the early disciples generally baptism was "in the name of Jesus Christ." There is no mention of baptism in the name of the Trinity in the New Testament, except in the command attributed to Christ in Matthew 28:19. That text is early, (but not the original) however. It underlies the Apostles' Creed, and the practice recorded (*or interpolated) in the Teaching, (or the Didache) and by Justin. The Christian leaders of the third century retained the recognition of the earlier form, and, in Rome at least, baptism in the name of Christ was deemed valid, if irregular, certainly from the time of Bishop Stephen (254-257)."

On page 61 Professor and Church historian Walker, reviles the true origin and purpose of Matthew 28:19. This Text is the first man-made Roman Catholic Creed that was the prototype for the later Apocryphal Apostles' Creed. Matthew 28:19 was invented along with the Apocryphal Apostles' Creed to counter so-called heretics and Gnostics that baptized in the name of Jesus Christ! Marcion although somewhat mixed up in some of his doctrine still baptized his converts the Biblical way in the name of Jesus Christ. Matthew 28:19 is the first non-Biblical Roman Catholic Creed! The spurious Catholic text of Matthew 28:19 was invented to support the newer triune, Trinity doctrine. Therefore, Matthew 28:19 is not the "Great Commission of Jesus Christ." Matthew 28:19 is the great Catholic hoax! Acts 2:38, Luke 24:47, and 1 Corinthians 6:11 give us the ancient original words and teaching of Yeshua/Jesus! Is it not also strange that Matthew 28:19 is missing from the old manuscripts of Sinaiticus, Curetonianus and Bobiensis?

"While the power of the episcopate and the significance of churches of apostolical (Catholic) foundation was thus greatly enhanced, the Gnostic crisis saw a corresponding development of (man-made non-inspired spurious) creed, at least in the West. Some form of instruction before baptism was common by the middle of the second century. At Rome this developed, apparently, between 150 and 175, and probably in opposition to Marcionite Gnosticism, into an explication of the baptismal formula of Matthew 28:19 the earliest known form of the so-called Apostles Creed."

Catholic Cardinal Joseph Ratzinger:

He makes this confession as to the origin of the chief Trinity text of Matthew 28:19. "The basic form of our (Matthew 28:19 Trinitarian) profession of faith took shape during the course of the second and third centuries in connection with the ceremony of baptism. So far as its place of origin is concerned, the text (Matthew 28:19) came from the city of Rome." The Trinity baptism and text of Matthew 28:19 therefore did not originate from the original Church that started in Jerusalem around AD 33. It was rather as the evidence proves a later invention of Roman Catholicism completely fabricated. Very few know about these historical facts.

"The Demonstratio Evangelica" by Eusebius:

Eusebius was the Church historian and Bishop of Caesarea. On page 152 Eusebius quotes the early book of Matthew that he had in his library in Caesarea. According to this eyewitness of an unaltered

Book of Matthew that could have been the original book or the first copy of the original of Matthew. Eusebius informs us of Jesus' actual words to his disciples in the original text of Matthew 28:19: "With one word and voice He said to His disciples: "Go, and make disciples of all nations in My Name, teaching them to observe all things whatsoever I have commanded you." That "Name" is Jesus.